

el personatge

*“ LA SOCIETAT CIVIL
POT DEFINIR EL FINAL
DEL CONFLICTE”*

Encara pot anar més lluny Sharon? On té els límits el carnisser de Sabra i Xatila?

De Sharon ho podem esperar tot. És una ment militarista i es passa pel “forro” totes les normes internacionals i Humanes.

En quina cruïlla es troba avui el poble palestí?

És molt dura. A mi em recorda molt la guerra del Líban, que militarment no es podia parar l'Estat d'Israel. Ara Palestina rebrà un cop militar, però no acabaran amb el poble palestí.

Quin paper creus que estan jugant la UE i els EUA?

Europa no és una unió sinó una desunió i han demostrat que só una colla de calçasses; així, tal com ho dic. No tenen una política exterior definida. El motor econòmic, que és Alemanya, està acomplexada o la fan estar acomplexada pels fets de la Segona Guerra Mundial i l'holocaust. I com se sap perfectament, als EUA qui marca la política exterior és el lobby sionista, no ens enganyem.

Palestina és la crònica quotidiana d'una desigualtat permanent de pedres contra tancs? 53 anys després, on pot estar la sortida?

L'únic remei és que la societat civil internacional es desperti, i sembla que a poc a poc s'està despertant. Això és el que realment posarà el punt final al conflicte, obligant l'Estat d'Israel a retirar-se dels territoris ocupats i que es pugui proclamar l'Estat de Palestina de manera viable. Sobretot viable, perquè no s'acceptarà qualsevol Estat.

Què entens per un estat viable?

Un estat com a mínim vertebrat i connectat territorialment, no pot ser un país totalment esquarterat, sense fronteres o amb unes fronteres custodiades per l'exèrcit israelià. Els seus recursos han d'estar en mans de l'estat sobirà. Segons Max Weber, un Estat sobirà és aquell que domina la seva riquesa i el seu territori físic, perquè si no, seria un Estat disbauxa. I si no tenim Estat sobirà, el conflicte seguirà igual.

S'escriurà algun dia la història d'Israel? Com la sintetitzaries?

La història d'Israel, no ens enganyem, és la d'un Estat Intrús, ho dic sense embuts. El que passa és que hem de tractar les coses amb realisme, perquè avui en dia l'estat d'Israel és un fet real i hem d'actuar en conseqüència. No podem viure amb conceptes maximalistes. Aquí hem d'arribar a un compromís, on l'Estat d'Israel tingui les seves fronteres definides.

I els 4 milions de refugiats, tornaran a trepitjar Palestina?

Quan hi va haver la Cimera de Beirut, l'Estat d'Israel no va aprofitar ni estudiar com a mínim l'oferta dels països àrabs, quan van dir que reconeixien i no normalitzaven les relacions amb l'Estat d'Israel, i a més, posposaven el problema dels refugiats, que és un desavantatge que fa petar qualsevol acord.

Possiblement s'haurà de buscar una solució, sobretot per als refugiats palestins que viuen al Líban, ja que estan en una situació paupèrrima. Aquests són uns 300 0 400 mil refugiats als quals s'ha de donar alguna sortida, ja sigui a través d'indemnitzacions, migracions... Alguna solució s'hi ha de donar la bona voluntat dels països àrabs va quedar demostrada; però el dia següent la resposta de l'Estat d'Israel va ser envair les ciutats palestines.

Quina valoració et mereix el paper de l'Estat espanyol? Quin penses que pot ser el paper de la solidaritat?

És molt interessant veure que hi ha gent amb ganes de treballar i mobilitzar-se. Jo no em refio mai de les institucions, perquè la seva política sempre està marcada per un interès determinat. Ens canvi, per la societat civil el què és blanc i el què és negre és negre, no es pot veure d'altra manera. Això interessa molt. Això interessa molt, perquè les batalles entre forces desequilibrades sempre es guanyen amb la pressió de l'opinió pública. Per exemple, la guerra del Vietnam es va guanyar amb la força de l'opinió pública, o el cas de la guerra d'Algèria contra el colonialisme francès. I aquesta és igual. Ni el poble palestí ni tot el poble àrab no podrien guanyar l'exèrcit d'Israel; per tant, la societat civil, sobre tot l'europea i es però que sigui la mundial, definiran el final del conflicte.

Salah Jamal
Metge, historiador, escriptor
i gastrònom palestí

Nascut a Nablús el 1951, actualment resideix a Barcelona. És llicenciat i doctorat en Medicina i Cirurgia per la UB, així com en Història i Geografia. És columnista i col·laborador en diversos mitjans de comunicació. L'últim llibre que ha publicat és “Palestina, ocupació i resistència” (Edi.el Jonc).